

Vem har bestämt hur mycket strålning från trådlös teknik vi ska tåla?

Här följer min beskrivning om hur det gått till:

Telekomindustrin och deras penningstarka finansärer upptäcker tidigt att den moderna trådlösa tekniken kan bli en fantastisk kassako, om allmänheten luras till att använda den i stor skala, men det fanns ett problem. Redan på 1940-talet började det komma rapporter om att den elektromagnetiska strålningen från trådlös teknik, t ex från radar, kan skada levande varelser biologiskt, att människor, djur och växter inte tål nivåer som ligger högre än vad vi är skapade till att tåla, alltså den naturliga bakgrundsstrålningen, som i huvudsak kommer från solen.

För att inte sätta käppar i hjulet för den trådlösa utvecklingen måste man få fram en, för den okunniga allmänheten och beslutsfattare, trovärdig beskrivning om strålningens ofarlighet. Industrin tillsätter en grupp av ”oberoende forskare” som är villiga att förmedla den information som industrin vill föra ut. Gruppen gavs ett ”myndigt” namn, *International Commission on Non-Ionizing Radiation Protection*, (ICNIRP). Som ledare och ordförande i denna grupp fann man en person hos WHO som var extra villig att påverka hela gruppen till att bli industrins talesmän, Michael Repacholi.

Hur skulle man lura allmänheten och nationernas myndigheter och politiker om ofarligheten med denna teknik? Efter många förslag enades man om att det skulle vara en ”röd tråd” genom allt som gruppen förde ut, och det blev att endast så stark strålning att värme uppstod i den kropp som träffades, kunde skada. Biologisk påverkan fick inte nämnas.

ICNIRP lät göra ett antal tester med plastdockor fyllda med kroppslignade vätska och gjorde mätning av temperatur i dessa vid påverkan av olika frekvenser och effekter. På så sätt kunde de få fram diagram som visade var man måste sätta gränser med god marginal, för att dockorna inte skulle koka av strålningen. Det blev de ”gränsvärden” som de skulle sprida i världen.

Men att bara ha denna grupp som förmedlare av ”lämplig information” kanske skulle kunna uppfattas som en av industrin ”köpt partsinlaga”? Då kom Repacholi på den geniale idén att påverka FN-organet WHO, i vilken han hade några kompisar, att inrätta en avdelning som skulle jobba med strålningsfrågor, vilket också gjordes och Repacholi blev ordförande i den gruppen. Nu hade man den ”oberoende expertgruppen” ICNIRP och även WHO:s arbetsgrupp för EMF-frågor, som alla borde anse vara en helt oberoende värnare av allmänhetens hälsa.

Men detta är inte nog, det måste gå att få till ytterligare en part i det stora indoktrineringsmaskineriet och här får Repacholi god hjälp av svensken Anders Ahlbom, som blivit ordförande i ICNIRP efter att Repacholi lämnade för att bli ordförande i WHO:s arbetsgrupp. Idén kom upp om att påverka de olika nationernas strålsäkerhetsmyndigheter att anlita egna rådgrupper för ”nationell oberoende rådgivning” om strålning och hälsopåverkan. Sagt och gjort, de flesta nationer anlitar nu ”expertgrupper” för rådgivning, givetvis är dessa ”experter” medlemmar i ICNIRP, WHO och/eller har industrianknytning.

Nu har man fått den stora tyngd i uttalanden om strålningsrisker som industrin önskar, ICNIRP, WHO och de nationella rådgrupperna, alla anser att trådlös teknik är ofarlig och de bygger alla detta påstående på årliga ”expertrapporter” från ICNIRP.

ICNIRP går varje år igenom de engelskspråkiga rapporterna. Men för att vara industrin till lags så verkar man ha ett speciellt förfarande när man utvärderar dessa rapporter. Alla rapporter som påvisar allvarliga skador lägger man i ett särskilt stort fack benämnt ”Icke trovärdig”, medan de av industrin betalda rapporterna som påvisar ofarlighet hamnar i lilla facket ”Trovärdiga”.

När sedan SSM i Sverige bara får den lilla högen med ”trovärdiga rapporter” så kan de med gott samvete uttala ”det finns inga rapporter som påvisar skador av den trådlösa tekniken”, detta sker år efter år på samma sätt i alla nationer (utom i Ryssland) och ingen ifrågasätter trovärdigheten, för WHO, som också får den lilla högen med ”trovärdiga” rapporter från ICNIRP, står ju bakom detta!

Antalet rapporter i världen som påvisar skaderisk är ca 65% av all forskning i detta ämne! Ca 14% påvisar ofarlighet, de är betalda av industrin och det är dessa 14% som myndigheterna hävdar är ”trovärdiga”, övriga rapporter ”finns inte”! Så lurade vi blir, alltmedan allt fler skadas av trådlös teknik, i synnerhet barnen, var finns de journalister och politiker som värnar om sanningen?

Ledamöter i Strålsäkerhetsmyndighetens (SSM) vetenskapliga råd från 2014:

Doktor Eric van Rongen, Health Council of the Netherlands, Nederländerna

Professor Martin Röösl, University of Basel, Schweiz

Doktor Emilie van Deventer, World Health Organization, Schweiz

Doktor Anke Huss, Universiteit Utrecht, Nederländerna

Doktor Lars Klæboe, Strålevernet, Norge

Doktor Heidi Danker-Hopfe, Charité-Universitätsmedizin, Tyskland

Doktor Maria Scarfi, Institute for electromagnetic Sensing of Environment, Italien

Professor Clemens Dasenbrock, Fraunhofer Institute for Toxicology and Experimental Medicine, Hannover

Följande är exempel på vissa rådgivares koppling till industrin, WHO och ICNIRP:

Martin Röösl, docent i epidemiologi vid Swiss Tropical Health Institute, sitter i styrelsen för ett mobilindustrifinansierat institut i Schweiz. Han får forskningsfinansiering från mobilindustrin, bland annat fått för en undersökning om hjärntumörrisker för barn som använder mobiltelefoner. Undersökningen manipulerades och forskarnas slutsats var att inga risker observerats, vilket motsades av de förhöjda risker för hjärntumör som genomgående redovisades i tabellerna.

Emilie van Deventer, ingenjör och ansvarig för frågan om hälsorisker med mobilstrålning och elektromagnetiska fält på WHO (WHO EMF Project). Projektet delfinansierades upp till hälften under många år med pengar från el- och mobilindustrin (GSM Association och Mobile Manufacturers Forum). Pengarna slussades mellan 1995 och 2007 till WHO via ett sjukhus i Australien. Van Deventer rekryterades år 2000 till WHO av Michael Repacholi, som hade startat den industrivänliga organisationen ICNIRP som rekommenderat de skyhöga och otillräckliga gränsvärdena för mobilstrålning. Michael Repacholi genomförde från WHO en världsomfattande PR-kampanj för att marknadsföra ICNIRP:s gränsvärden och beskedet att inga hälsorisker visats.

Eric van Rongen, biolog från Health Council of the Netherlands, medlem i ICNIRP och medarbetare åt Emilie van Deventer och Michael Repacholi i WHO-projektet på WHO sedan 2002, som alltså finansierats till närmare hälften av industrin under många år.

Maria Rosaria Scarfi är bl a rådgivare i ICNIRP.

Clemens Dasenbrock, medlem i flera av ICNIRPS projektgrupper.

SSM tillsatte år 2002 ett vetenskapligt råd lett av professor Anders Ahlbom från Karolinska Institutet. Under ett decennium fram till 2011 hade Ahlbom monopol på att leda expertutredningar i Sverige om den för telekomindustrin mycket känsliga frågan om mobilerna och mobilmasterna innebar en hälsorisk. Ahlboms forskarkollega Maria Feychting var den ständiga sekreteraren i samtliga rapporter som år efter år avfärdade riskerna. 2011 lämnade Ahlbom SSM:s expertgrupp efter att det framkommit att han underlåtit att redovisa att han satt i styrelsen för sin brors lobbyingsfirma, Gunnar Ahlbom AB, med fokus på EU-lobbying för telekomindustrin. Ahlbom petades därför från den viktiga cancerriskbedömningen vid IARC 2011 (WHO). Brodern Gunnar Ahlbom var under många år lobbyist för TeliaSonera i Bryssel, samtidigt som Anders ledde "oberoende expertutredningar" åt såväl EU som Sverige. Anders Ahlbom har dessutom varit medlem i ICNIRP sedan 1996 vilket KI:s etiska råd år 2008 ansåg kunde utgöra jäv. Kollegan Maria Feychting var också medlem i ICNIRP liksom en majoritet av de övriga experterna i gruppen under Ahlboms ledning. Båda har också fått stora forskningsanslag från mobilindustrin med vilka de förhandlar direkt och därefter ber Vinnova ordna en "brandvägg", för syns skull.

Sedan den 1 mars 2012 är Leif Moberg ordförande för rådet och Lars Mjönes är sekreterare.

Lars Mjönes var tidigare talesman för SSM i denna sak, när det gällde kontakter med allmänhet, media och kommuner.

Nuvarande talesman hos SSM, Torsten Augustsson, med en bakgrund som patentingenjör inom Ericsson, fortsätter med att föra ut lögnen om strålningens ofarlighet, helt i ICNIRP:s anda (allt för att inte störa industrin).

Kalle Hellberg
Vd Maxicom AB